

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1127/2020
13.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одражвања јавног реда и мира из члана 23. став 2. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Зорке Вучковић, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду К 265/2017 од 29.05.2020. године и КВ-1286/20 од 10.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Зорке Вучковић, поднет против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду К 265/2017 од 29.05.2020. године и КВ-1286/20 од 10.09.2020. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду К 265/2017 од 29.05.2020. године, обавезана је окривљена АА да оштећеном ББ на име награде и нужних издатака његовог пуномоћника адвоката Ђорђа Пилиповића исплати износ од укупно 228.000,00 динара на рачун адвоката, на начин и под условима ближе опредељеним у изреци решења. Преко досуђеног износа од 228.000,00 динара, а до траженог износа од 368.500,00 динара захтев за накнаду трошкова кривичног поступка на име награде и нужних издатака пуномоћника оштећеног ББ је одбијен.

Решењем Основног суда у Новом Саду КВ-1286/20 од 10.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба окривљене АА и решење Основног суда у Новом Саду К 265/2017 од 29.05.2020. године потврђено.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљене АА, адвокат Зорка Вучковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан и побијана решења укине.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован, у делу који се односи на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљене у поднетом захтеву истиче да је побијаним решењима о трошковима кривичног поступка суд повредио напред наведену одредбу Закона, обзиром да није применио одредбу члана 266. ЗКП приликом доношења одлуке о трошковима пуномоћника оштећеног. По ставу одбране, не постоји обавеза окривљене, сходно члану 266. ЗКП да накнади трошкове пуномоћника оштећеног, с обзиром да је у смислу наведеног члана накнаду и нужне издатке пуномоћника оштећеног дужно да плати заступано лице, без обзира ко је по одлуци суда дужан да сноси трошкове кривичног поступка, јер је пуномоћника ангажовао сам оштећени по пуномоћју и ту постоји уговрни однос између оштећеног и његовог пуномоћника, те је оштећени дужан да пуномоћнику плати правне услуге, за које га је ангажовао.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП прописано је да кад суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка.

Одредбом члана 261. став 1. ЗКП прописано је да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка, а у ставу 2. тачка 8) истог члана прописано је да трошкови кривичног поступка обухватају нужне издатке оштећеног и његовог законског заступника, као и награду и нужне издатке његовог пуномоћника.

Одредбом члана 50. став 1. тачка 3) прописано је да оштећени има право да ангажује пуномоћника из реда адвоката.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те да из списка предмета произилази да је оптужним актом Основног јавног тужиоца у Новом Саду КТ 214/11 од 27.06.2013. године окривљеној АА стављено на терет извршење кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. и став 1. КЗ, да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 613/19 од 24.12.2019. године оглашена кривом због извршења кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, то су неосновани наводи

захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду Закона из члана 441. став 4. ЗКП, јер оштећени има право да ангажује пуномоћника из реда адвоката, да га заступа у кривичном поступку, а како је окривљена правноснажном пресудом оглашена кривом (члан 264. став 1. ЗКП) дужна је и да надокнади трошкове кривичног поступка, који поред осталог, обухватају и награду и нужне издатке пуномоћника оштећеног.

Сходно изнетом, супротни наводи браниоца окривљене којима се указује на повреду кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, у преосталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржан.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, а која повреда је законом дозвољен разлог, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона, бранилац окривљене у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, јер оспорава начин обрачуна трошкова пуномоћника оштећеног, наводима да је пуномоћник оштећеног већ наплатио део својих трошкова у кривичном поступку, обзиром да је у истом предмету истовремено вођен и поступак против АА, који је обустављен, те да је сада за исте трошкове и исте процесне радње већ донето решење о наплати трошкова оштећеног из буџетских средстава.

Поред изнетог, бранилац окривљене нумерише и повреду закона из члана 451. ЗКП.

Међутим, како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. став 1. тачка 5. ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП као и повреде закона из члана 451. ЗКП, то је Врховни касациони суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљене у преосталом делу захтева, као разлог подношења захтева нумерише повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, јер је побијаним решењима повређена забрана преиначења на горе из члана 453. ЗКП, а која повреда закона је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева бранилац окривљене не наводи у чему се конкретно састоји повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП у побијаним правноснажним решењима, већ истиче и образлаже наведену повреду закона у пресудама које су претходно донете од стране Апелационог суда у Новом Саду, а којим пресудама је окривљена АА правноснажно оглашена кривом због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у

обављању послова безбедности или одражавања јавног реда и мира из члана 23. став 2. Закона о јавном реду и миру.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење одређене повреде закона због које окривљени, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек (члан 485. став 4. ЗКП) и образложење у чему се конкретно састоји повреда закона истакнута у захтеву.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП захтев одбио као неоснован, док је у преосталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с. р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с. р.